

BOGOLJU B

V TUJINI

Štev. 17., Leto II. VERSKI TEDNIK Nedelja, 26. oktobra 1947.

PRAZNIK NAŠEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA KRALJA

In rekel je Pilat Judom: "Glejte, vaš kralj!" Ti so pa zavpili: "Proč, proč; križaj ga!" Rekel jim je: "Vašega kralja naj križam?" Odgovorili so veliki duhovniki: "Nimamo kralja razen cesarja."

Tako so Judje zavrgli svojega pravega kralja in izbrali mesto njega cesarja poganskega sveta. Zavrgli so vogelni kamen, zavrgli pravo pot, resnico, življenje in s tem svojo srečo na zemlji in v večnosti.

Ker so izbrali pogansko zmoto mesto resnice, so izbrali tudi vse tisto, kar iz nevere in sovraštva do pravega kralja človeštva izhaja: Nravno pokvarjenost, oholost, ki se dviga nad Boga, sebičnost, uživanja željnost in iz tega sledečo, zavist, sovraštvo, krivico, strašne čase vojske in končno pogubo svojega naroda.

Premislimo ob tem prazniku, če smo mi kaj drugačni? Morda smo drugačni, pa samo v besedah dostikrat. Saj so Judje tudi v besedah pričakovali in hrepeneli po Mesiju - Kristusu Karlju. Ko pa je prišel in od njih zahteval, kar jim ni bilo všeč, so ga zavrgli.

Podobno Ga le prepogostokrat priznavamo mi. Ko pa pride do tega, da se je treba držati Njegovih potov in postav v življenju, v dejanjih, Ga pa zavržemo: Nočemo se držati postav Kristusa Kralja, hočemo to kar uči vsemogočni cesar modernega poganskega materializma. Mož, žena, kolikokrat se to dogaja v vajinem zakonu, da gresta preko Njegovih postav. Fant, dekle, kolikokrat vidva kršita Njegovo voljo. Priznanje za Kralja zahteva On v dejanju ne v besedi. Pravi Njegovi podložniki so mu predvsem v dejanju pokorni. Iz te pokorščine sledi spoštovanje in šele potem ljubezen.

Kristus mora kraljevati našim delom, besedam in mislim. To moramo urediti in podrediti Njegovi volji najprej sami in napeti vse sile, da dosežemo v javnosti. Potem bo Kristus v resnici naš kralj in na zemljo bo prišlo božje kraljestvo pravice, resnice, ljubezni in miru.

IZ MOLITVENIKA

STARE IN NOVE ZAVEZE - KNJIGA PSALMOV.

Psalm 13.

(Slovešen Gospodov vhod v svetišče)

Gospodova je zemlja in vse, kar je na njej, vesoljstvo vse in njegovi prebivalci. Zakaj on mu je dal temelj nad morji na rekah ga utrdil. -

Kdo bo stopil na goro Gospodovo,
 kdo bo stal v njegovem svetišču?
 Kdor je nedolžnih rok in čistega srca,
 ki ne obrača svojega duha v prazen nič
 in svojemu bližnjemu po krivem ne prisega.
 Ta bo prejel blagoslov od Gospoda
 in plačilo od Boga, svojega Zveličarja.
 Tako se godi rodu, ki skrbno išče
 in hodi za obličjem Boga Jakobovega.

Dvignite kvišku, vrata, svoje glave,
 odprite se, starodavni dvori,
 da bo vstopil kralj slave!

"Kdo je ta kralj slave?"

Gospod močan in silen,
 Gospod, ki je velik v boju."

Dvignite kvišku, vrata svoje glave

odprite se, starodavni dvori,
 da bo vstopil kralj slave!

"Kdo je ta kralj slave?"

Gospod nebesnih čet: on je kralj slave.

KRISTUS MORA KRALJEVATI

Za vse apostole Srca Jezusovega, posebno še za one, ki so se trudili za posvetitev družin, je bil dan, ko je sv. oče proglašil novi praznik Kristusa Kralja, silno vesel dan. V svoji okrožnici govori sv. oče o Jezusu kot kralju, ki vlada z ljubeznijo svojega Srca. Obenem priporoča ravno posvetitve družin in človeške družbe presv. Srcu kot najboljši pripomoček, da se širi priznanje Kristusove kraljevske oblasti.

Kaj pa je duh tega lepega in velikega novega praznika? Ne da bi se obotavljali, odgovorjamo: Duh praznika Kristusa Kralja je duh ustoličenja in posvetitve presv. Srcu Jezusovemu. Kratko naj še razložimo praktično stran praznika in dela za kraljestvo Kristusovo.

Jasno je in tudi papež je izrecno poudaril, da je z vpekljavo tega praznika predvsem hotel v živo zadeti nesrečni družabni laicizem, ta pogubni zmotni nauk, ki je žal zašel že globoko v mnoge katoliške kroge. Ta nauk je Kristusov vpliv izrinil iz družin, društev, sploh iz človeške družbe. Kristusu je vzel glavno in odločilno besedo v javnem življenju in ga potisnil v zakristijo. Govore o nekem Jezusu iz Nazareta, o nekem Bogu, Kralju in zakonodajalcu zgolj za zasebno življenje. Prezirajo pa one strani sv. pisma, ki tudi spadajo k zakladu razodetih resnic in oznanjajo njegove božje in neminljive pravice nad družbo in narodom, nad vladarji in podložniki. V odločilni uri je hotel papež ponovno in slovesno poudariti to resnico božjega razodetja, ki jo sovražniki božjega kraljestva najbolj taje.

Kristusov namestnik zlasti želi, da Kristusovo kraljevanje priznavamo v dejanju in ga uveljavljamo v življenju poedincev, družin in narodov. Tu naj torej zastavi naše delo posvetitve družin in pomaga, da se namen praznika doseže, kakor je pomagalo praznik pripravljati. Potrebno je, da v družinah vzbudimo in gojimo pravega krščanskega duha. V tem je namreč skrivnost in edina trdna podlaga vsake prave in trajne krščanske obnove.

Kaj pomeni v življenju resnica: Kristus je Kralj! Vzemi evangelij od praktične strani, tako da bo vodilo in merilo za življenje poedinca in družine. Kristusa priznava za Kralja, kdor

njegove postave in zapovedi prizna v družini, pri vzgoji, v vsem zasebnem in javnem življenju. Jezus mora uravnati in voditi vse delovanje in življenje. Vse je njemu podrejeno, tudi: čtivo, moda, gledališče, zabave, družabno življenje, sploh vse. On je najvišji gospodar vsega, nič ne sme priti v navzkriž z njegovo voljo. Povsod in v vsem je na mestu vprašanje: Ali je Jezus s tem zadovoljen? Kako sodi on o tem? In njegova sodba mora biti za nas odločilna, ker on ima povsod in v vsem prvo in zadnjo besedo. Jezus ima namreč najvišjo pravico soditi ne le o naših skrivnih mislih, temveč tudi o govorih in odločitvah v javnem življenju.

Olovek, ki v zaupnem družinskem krogu govori: Pridi k nam tvoje kraljestvo, mora sprejeti isto Kristusovo kraljestvo z vsemi posledicami tudi povsod drugod, na cesti, v službi in v družabnem življenju. Zato mora očenaš, ki ga izmoliš v tišini pred tabernakljem, nujno vplivati tudi na tvoje vedenje v družini in v družbi.

V kakšni šoli pa naj se ljudje nauče tako odločne in moške kreposti? Le v družini, v svetišču krščanskega doma. Moremo in moramo reči, da je družina res temeljni kamen, na katerem stoji prestol Kristusa Kralja. Družine mu pripravljajo krono, ki mu jo bosta družba in narod pozneje posadila na božjo glavo; ne bosta mu seveda s tem dala nekaj svojega, temveč mu bosta le javno priznala, kar mu po pravici pripada. S čim večjo ljubeznijo sprejema družina Srce Jezusovo za gospodarja in Kralja, tem bolj cveto v njej one čednosti, ki so podlaga lepega krščanskega družinskega in družabnega življenja, na primer: pogum, vera, evharistična gorečnost, poštenje, spolnjevanje cerkvenih zapovedi.

Pred nekaj leti bi praznik Kristusa Kralja gotovo še ne našel toliko odmeva in razumevanja. Tedaj še ni iz toliko družin odmeval glas: "Hočemo, da nam Kristus vlada? Tedaj še ni toliko družin veselo odgovarjalo na papeževo okrožnico: Kristus mora kraljevati!

Zvesti apostoli Kristusa Kralja, apostoli ustoličenja, trudu se, da bo njegovo kraljevanje v družinah, ki jih je vaša gorečnost že pridobila, vedno globlje. Poživite v njih duha vere in ljubezni. Skrbite, da bodo vanj verovali z živo vero in da jih bo njegova ljubezen povsem osvojila, tako da bo postal res Kralj in središče njihovega življenja.

Naprej torej! Dosegli ste že toliko in tako lepih uspehov; zato le naprej, zlasti še, ker vas sedaj vzpodbuja in vam daje moči v vaših naporih Kristusov namestnik. Ne pozabimo pa, da bo ta Kralj tem bolj res pravi gospodar družin in družbe, čim bolj bo ljubljen. Apostoli, sami ga ljubite z vsem srcem in vso dušo, da se ga bodo od vas naučili še drugi ljubiti, tako ljubiti, da bodo popolnoma in dosledno sprejeli in spolnjevali njegove postave.

K r i s t u s k r a l j u j !

Ž i v e l K r i s t u s K r a l j !

BRATOM IN SESTRAM RAZPRŠENIM DO TUJINI

P r o s t i č a s v n e d e l j o .

"V nedeljo je najbolj dolgčas, komaj čakam, da mine," slišimo tožiti mlade ljudi. Zato seveda treba na veselice - nedeljo za nedeljo se pozno v noč do jutra glasi godba in vabi, kako bi mlad človek ubežal iz puščbe doma - še pravi dom ni! - tja, kjer je kratek čas, veseljem zabava....." Ker se duhovni ne smejo

kratkočasiti in se stari ljudje ne znajo, zato pa še nam branijo.."
Pa mi je mlad fant, nekaj čez 20 let. priznal: Veliko sem plesal
in norel, pa vidim, da je neumno." To priznanje, ki ni edino, bi
vsaj eno dokazalo: Le po paneti se razveseljuj, če nočeš kdaj sam
sebe obsojati in obžalovati to in ono potem, ko bo prepozno. Za
veselice in ples velja, da so najboljše rade slabe. Kaj naj šele
rečemo o teh prireditvah nedeljo za nedeljo celo noč, ali pa že v
soboto zvečer, da je potem nedelja oskrunjena: začne se z grehom
in ostane brez maše in božjega blagoslova. Če to delajo domačini
je žalostno, če jih begunci v tam posnemamo, sno obsodbe vredni.
Ne spreminjajmo dneva Gospodovega v dan hudičev.

Kaj pa naj delam v nedeljo?

Poleg nedeljske maše, ki v glavnem izpolni dopoldne, bi
svetoval tole: 1. Beri! Slovenski časopis in knjigo Danes znamo
bolj ceniti slovensko besedo: kar dobimo poštenega v slovenskem
jeziku, naj nam bo dragoceno. Če praviš, da nimaš, velja: kdor
išče, najde! Vprašaj tu in tam in boš dobil! - 2. Poišči dobre
družbe, posebno, če v taborišče nič ne moreš. Sam nihče ne zdrži
dolgo in velja beseda: povaj mi s kom se družiš in povem ti, kaj
si. Z dobrimi se druž, išči stika z drugimi begunci. V pogovorih
si nikar ne jemljite poguma, ampak si ga še dajajte. Marsikaj
smo že prenesli in z božjo pomočjo bomo prestali še vse, kar nas
čaka. Le glave ne povešati in postenja ne prodati za skledo leče;
v tem pomagajmo drug drugemu. - Pa domov piši v nedeljo, ko imaš
več časa: kolikor pač moreš, ohrani stik z domačimi! - 3. Lepa
slovenska pesem je tudi vredna, da jo gojimo, morda imaš priliko,
da nastopiš v igri na odru: vse to je lepo in pošteno. Po vsem tem ne
ne bo glava bolela, ohraniš boš mir srca in v takem srcu je še
največ pravega veselja brez dolgega časa.

V ŽIVLJENJE BOŽJIH OTROK

Pobožnost do Marije.

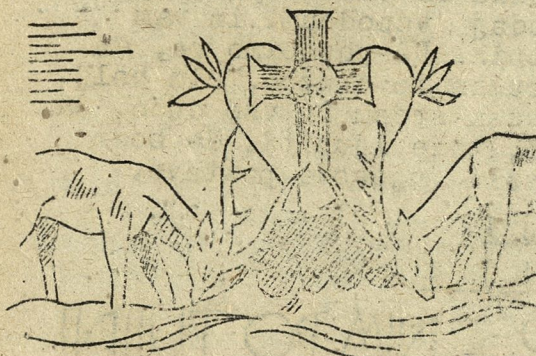
Sveti Ludvik Marija Grignion mon-
fortski je gojil posebno pobožnost do Mari-
je. Opisal jo je v spisu "Kesnična pobožnost
do Marije".

Bistvo te pobožnosti sloni na "pe-
tih resnicah", kar že pove, da ne gre tu
samo za molitev, temveč za bistveno notra-
nji in zunanji način življenja.

Prva resnica je: Jezus Kristus je
zadnji cilj in konec pobožnosti do Marije.
S posebno ljubeznijo do Marije ne sme biti
spregledano bistveno. Kristusa ne zakriva
Marija, temveč ga odkriva, kaže nam Ga in

vodi k njemu. Misijoni, duhovne vaje, tridnevna priprava na smrt,
o kateri je velikokrat pridigal, vse to in še drugo njegovo delo
kaže, kako je bil sv. Ludvik Marija Grignion goreč za Jezusa.
Zato je tudi njegova pobožnost do Marije pot h Kristusu in sicer
"lahka, kratka, popolna in varna pot h Kristusu."

Kot drugo resnico imenuje popolno odvisnost od Kristusa
in po njem od Marije. Zato uporabi Pavlov izraz "suženjstvo" in govori
o "Marijinim sužnjim": mi smo sužnja Kristusovi in zato tudi
sužnja Marijini. Prav ta izraz je naletel na veliki odpor in so
ga sprejeli kot "tuj in nepravilen", češ, da smo otroci božji in

otroci Marijini. Nobeden ni tako poudarjal, da se imenujemo otroke božje in tudi smo, kakor apostol Pavel. Isti apostol je tudi zapisal: "So sužnji Kristusovi... jaz pa še več." Ta izraz v Pavlovih ustih smemo razumeti samo v klasičnem pomenu besede. Že beseda Redemptor - Odrešenik pove, da smo bili rešeni iz rok nekega gospodovalca in sicer satana in smo zato prišli pod oblast nekoga koga drugega in sicer Kristusa. Mi nismo prisiljeni, temveč prostovoljni "sužnji Marijini". Njej darujemo tudi to, s čimer moremo in smemo prosto razpolagati svoja zadoščenja in zasluge.

Tretja resnica je: Stari, grešni človek mora umreti. Sami iz sebe ne moremo nič dobrega narediti. To pravilno samospoznanje nas bo nagnilo, da bomo spolnjevali Kristusovo zapoved o samopremagovanju, in grehu vedno bolj in bolj odmirali. Svetnik pravi, da je najboljša tista pobožnost do Marije, ki najhitreje in najbolj gotovo vodi do samopremagovanja in odmiranja našemu hudemu nagnenju. Tako pobožnost smo moramo osvojiti. In to "popolno pobožnost do Marije" nas hoče učiti.

Četrta resnica je posredništvo. Grignon govori o nujnosti, da imamo pri Bogu posredovalca, namreč Kristusa; pri Kristusu pa je srednica Marija.

Peta resnica je slabost in nesamostojnost naše narave. Tudi, če dobro hočemo in delamo, ne moremo zaklada ohraniti v "zdrobljivi posodi". Sovražniki pekla in sveta so številni in močni. Ta zaklad lahko rešimo po Njej, ki ni imela nobenega deleža s kačo in svetom.

Bistvo pobožnosti pa obstoji v raznih vajah. Poleg rožnega venca, slavospeva "Moja duša poveličuje", neke posebne pobožnosti do učlovečenja in še nekaterih drugih, imenuje predvsem pripravo na posvetilno dejanje. Ta priprava spominja na duhovne vaje Sv. Ignacija. Obstoji v tem, da je duša vsaj dvanajst dni "rešena posvetnosti", naslednji teden naj se vadi v premišljevanju, molitvi in pobožnosti za samospoznanje in kesanje, naslednji teden se trudi, da bi bolje spoznal Marijo, zadnji teden pa, da skuša rasti v spoznanju osebe Kristusove. Ta resna in globoka priprava na posvetilno dejanje kaže, kako je njegova "resnična pobožnost do Marije" usmerjena h Kristusu.

Nad zunanji vajami pa stojijo notranje. Svetnik jih izraža v slavni besedah: "vse po Mariji, z Marijo, v Mariji in za Marijo" in k temu dodaja: "da bo moglo biti vse popolnejše po Jezusu, z Jezusom, v Jezusu in za Jezusom." Te besede so nam znane iz svete maše: "Po Njem, z Njim in v Njem." Svetnik izrecno poudarja, da se mnogi trudijo, da spolnijo vse zunanje pogoje pobožnosti, ne prodrejo pa v notranjega duha pobožnosti. Oni pa, ki se trudijo, da bi prodrli v bistvo pobožnosti, "bodo napredovali od milosti do milosti, od razsvetljenja do razsvetljenja, do spremenjenja samega sebe v Kristusa in dospeli na zemlji do polne mere stvarnosti Kristusove."

VERA

kakor so jo zložili in molili poljski duhovniki v koncentracijskem taborišču v Dachau:

Verujem v Boga, vsemogočnega Stvarnika nebes in zemlje.

Verujem, dasi sem ponižan. Verujem v Te, živi, troedini Bog, verujem v Te Aba, moj Oče.

Verujem, čeprav sem tu le številka in izobčen iz življenja.

Verujem v Te, moj Bog. Okrepi mojo vero!

Lačen in zaničevan sem, izgubil sem domovino, bešen sem, ločen od doma in dragin, moja bodočnost je negotova, negotov je jutranji dan. Moj Bog, verujem v Te!

Moj Bog in Oče, ki ves svet vladaš z močno roko, reši me jetništva.

In če je Tvoja volja, da umrem, reši mojo domovino, osvobodi vse narode suženjstva, daj nam vsem mir, ki ga svet ne more izbojevati.

Verujem v Te, živi Bog. Verujem! Upam! Ljubim! Amen.

LUC NA PÓTI DOMOV

(Nadaljevanje.)

"Kaj pa počenjajo, Krištof?" tiho sprašuje Lavretka.

"Veš, mislijo, da si v vodo skočila, pa te iščejo. Le potolaži se draga, saj se bodo vrnili, potem bova pa zbežala."

"Ali ne bi mogla takoj sedaj?"

"Poglej, saj se vendar zasedli celo obrežje. Takoj bi naju opazili." Še nekaj časa sta Krištof in Lavretka opazovala početje Švedov. Videla sta, da je od vojakov eden vstopil v kočo. Kmalu nato pa se je skozi okna pokadil bel dim. Zažgali so nedolžno leseno kočo.

"Krištof", je potožila Lavretka "poglej, tvoja kočica in tvoja knjiga, vse bo zgorelo."

"Zdaj mi ni za knjigo nič več, saj imam tebe, draga moja!" Upanje na rešitev je pa začelo v Krištofu sedaj vedno bolj plahneti. Švedi so začeli iz plamenov vleči goreča polena in z njimi preiskavati obrežje. Prišli so medtem še drugi in prinesli s seboj dolge kljube in bombe. Začelo se je divje dirjanje gori in doli ob jezera.

Ob pogledu na vse to, se je začelo Krištofu krčiti srce.

"Kako ti je, draga moja", jo zaskrbljeno sprašuje. Za odgovor dobiva le to, da mu Lavretka krčkaje stisne roko. Hoče se pokazati mirno, da mu ne bi še bolj težila srca! Mogočni žar plamenov goreče kože se je razlil preko jezerske gladine in jarko obsvetil tudi zalivček, kjer sta tičala begunca. - Če bo le eden od vojakov pogledal tja, mora opaziti belo Lavretkino obleko.

Že se je zgodilo tudi to. Z bleketajočo helebardo je pokazal pravkar Hunu podobni Šved proti temnemu zalivu. Od tam se blešči Lavretkina obleka. Hitro pove svoje odkritje drugim in že teče skupina vojakov ob obrežju navzgor.

En sam smek in že zdrkne splav spet na odprto gladino, ki je bila vsa osvetljena od ognja. Iz švedskih grl pa zadoni strašno veselo rjovenje, ko zagledajo lepo deklo še živo na splavu. Vse kaže na splav, vse upa, da jo bodo še živo ujeli.

Lavretka pa je v tem trenutku bolj zaskrbljena za Krištofa kot zase.

"Dragi moj, kaj če usoda zdaj ne bo dopustila, da bi zate nosila v lasih venec iz jabolčnega cvetja?"...

"Ne govori o usodi, druga", jo miri Krištof "potem pač ne bo volja božja, da bi na tej zemlji šla skupno skozi življenje. Pa bo zato toliko lepše zgoraj! Poglej," jo potolaži "saj se ni vse izgubljeno. Sedaj sva sredi jezera. Tako na daleč ne more zadeti nobena helebarda. Poleg tega pa mora tudi Gallas vsak čas priti in Švedi nimajo nobenega čolna."

(Dalje prihodnjič.)

CERKEV PRED SVETOVNO REVOLUCIJO

(Nadaljevanje.)

Vse to krajevno in pokrajinsko oblikovanje in to delovanje mora vzbujati svoboden in navdušen pristavek, odločitev, pristopanje, sodelovanje pri organizaciji, osebni, hoten napor za stvari in dejanja, ki nekaj stanejo: plačevanje članarine, nošnja znaka, prodaja časopisa, vse žosistovsko mistiko nove delavske mladine, ki je ponosna na svoj skupen napor, ki je plemenita v skupnem žrtvovanju, ki se zaveša in vztraja v skupnih odgovornih nalogah, za katere se je odločila.

Žosistovska internacionala.

Ves ta napor, krajeven in pokrajinski, v mestni četrti kot v obratu, se vrši z vidika in v smeri problema celotne osvoboditve in rešitve delavske mladine in delavskega sveta.

Že takoj v začetku je treba uveljaviti, pozneje pa ves čas vzbujati pri borcih, v odsekih, v skupinah mestne četrti, vlika in obrata tega katoliškega duha, ki zajema ves svet, ki se ne omejuje na "zakristijo", ki ne gleda samo na neposredne in egoistične uspehe. Treba je vedno stavljeti pred oči vprašanje delavske mladine vsega sveta. Vsako sobo za sestanke mora krasiti zemljevid svetovne žosistovske organizacije in ga je treba neprestano izpopolnjevati.

Danes je treba pred obstoječimi mednarodnimi organizacijami, pred mednarodnimi ustanovami, BIT (medn. urad dela), UNESCO (mednar. org. za vzgojo in kulturo), UNO (org. združenih narodov) predložiti in zagovarjati žosistovsko rešitev vprašanja delavske mladine, žosistovski statut za delavsko mladino z vsemi oblikovalnimi metodami in vsemi pozitivnimi reformami, ki jih zahtevajo, po mogočni mednarodni organizaciji podprti z ugledom njene moči in njene pristojnosti. Preteklo leto v Parizu in letos v Monrealu, na vseh mednarodnih konferencah BIT kto na konferencah UNESCO je bil predložen problem zaščite in vzgoje delavske mladine sveta: mednarodna žosistovska organizacija je neizogibno potrebna!

Laištvo.

Vprašanje delavske mladine sveta kakor njegova adekvatna rešitev po svetovni apostolski organizaciji, sestavljeni iz mladih delavcev samih "po njih, med njimi, ženje", ni drugega kot le en vidik, eno področje širšega vprašanja: vprašanja življenja, vseh življenjskih okolij, vseh življenjskih ustanov, vseh laikov, in njegove edine uspešne rešitve po organiziranem laičkem apostolatu, po laištvu. Cerkev se je stavljal to vprašanje že od njene ustanovitve dalje, a danes se ji stavlja s tako pomembnostjo kot doslej nikoli, in to z vidika vsega človeštva.

Nasproti laicizmu, materializmu, novemu poganstvu v vseh njegovih oblikah in na vseh področjih je le ena rešitev: laištvo. Duhovniški in redovniški apostolat, naj bo še tako prvenstven, je nezadosten in nezmožen, da bi Cerkev z njim osvojila svet. Treba ga je izpopolniti z bistvenim in nenadomestljivim apostolatom laikov, apostolatom, ki je različen od apostolata duhovnikov in redovnikov, z neobhodno potrebnim apostolatom za utrditev in razširitev božjega kraljestva "na zemlji kot v nebesih".

Laiški, pozitivni, mogočno organiziran apostolat za izžarevanje, propagiranje živega, osvajačnega krščanstva! Sama

borba proti komunizmu, tako kot sama borba proti socializmu in proti kapitalizmu ne zadošča. Bojim se celo, da čisto škodi. Gibanje, ki samo podira, je brezplodno.

Papež ne preneha ponavljati: "Da preženeš temo, ni dovolj, da jo odklanjaš. Ni dovolj reči, da pomaga zločinu in nemoralni, in govoriti o "človeku, ki je gočloveku volk". Da preženeš temo, je samo eno sredstvo: razliti luč, luč resnice, pravice, ljubezni, požrtvovalnosti, spoštovanja osebe in družine; "Tako naj sveti vaša luč pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela." Treba je laišta, ki je neopredeljena priča krščanskega življenja in krščanske kulture plodovitosti. Treba je apostolata, ki bo kos vprašanjem današnjega in jutrišnjega dne, ki bo kos svetovnim vprašanjem. Treba je apostolata, ki je risten laikom, njihovem življenju, njihovim življenskim vprašanjem, njihovim življenskim ustanovam. Treba je apostolata, ki uvaja Cerkev in Kristusa v vsa okolja in na vsa področja, ki odločajo o jutrišnjem svetu tako na mednarodnem kot na narodnem polju.

In manibus vestris.

Nastajanje, razširjanje, moč tega laišta je nemogoče brez duhovščine. Ta nova odkrivanja v laikih, vseh laikih apostolski pomen in poslanstvo njihovega življenja v njihovih življenskih okoljih, glede vseh problemov in vseh ustanov njihovega življenja. Ona jim mora dati Kristusovo osebo, Njegovo milost, Njegov nauk, da ga bodo mogli stvariti v svojem življenju, v svojih življenskih okoljih in ustanovah. "Da bi imeli življenje in ga imeli v izobilju!" Ona jim mora pomagati pri tem važnem, odločilnem, čudovitem spostolatu. "Vi ste dika Kristusova!"

Sine me nihil!

Vsa duhovščina, vsi duhovniki morajo uvideti, razumeti ta neobhodno potrebni laiški apostolat. Zlasti morajo uvideti in razumeti, kako se ta za Cerkev in v Cerkvi potrební apostolat ne more brez njih ostvariti. Tako odločilna Kristusova trditve: "Brez mene ničesar", je resnična tudi glede duhovnikov. Kristus se je zaupal v monopol duhovnikom, Kristus je brez duhovnikov brez moči. Do konca sveta ostane pribit na križu. Toda brez duhovščine ne more ničesar. "Kdo vas posluša, mene posluša." "To delajte v moj spomin." "Vse premore v Njem, ki mi daje moč."

Vera sv. Pavla v svoje poslanstvo mora biti vera duhovščine v svoje duhovništvo. Nepremagljiva vera, zmagovalna vera! "To je zmaga, ki premaga svet, naša vera!" Vera, gledana z višine in vidika sodobnih vprašanj, z vidika sveta, z vidika svetovne revolucije.

Vsa duhovščina.

In to velja za vso duhovščino, svetno in redovniško. Ni in ne moremo imeti dvojne duhovščine: župnijske ali profesorske, duhovščine; ene, ki se posveča službi in pouku, in druge, ki se posveča osvajanju življenja in življenskih okolij. Mislim, da bi bilo to za Cerkev velika nesreča. Gotovo je treba neke delitve dela, a ta je plodonosna le, če ureja, vopreja delo vse duhovščine, ki mora biti sto procentno misijonska duhovščina, duhovščina Katoliške akcije, duhovščina, ki začenja, pomaga in razširja laiški apostolat, laišta. Začenjati ga mora z vsem obsegom svojega lastnega apostolata, svoje službe, po zakramentih, opravilih, pridigah, pouku, ki mora vedno in povsod navdihovati, razširjati, krepiti laiški apostolat, laišta.

(Dalje prihodnjič).